

[Pelle Voigt]

Jeg synes, at almindelig anstændighed til-siger, at hvis man beder folk om dokumentation, så venter man med at afvise den dokumentation, til de har haft en chance for at forelægge den.

Må jeg sige, at jeg generelt er en lille smule forbavset over forsvarsministerens argumentationsform, ikke fordi vi ikke har hørt den slags argumenter før, men fordi de gentages på den trivielle måde, vi oplever her. Hvis et lands sikkerhed virkelig målttes i, hvor mange dollars man bruger pr. indbygger, eller i, hvor mange dollars man bruger i forhold til bruttonationalproduktet, hvis det virkelig var tilfældet, så ville verden se højst besynderlig ud. Så ville Grækenland være det mest loyale medlem af NATO, som alliancen kender, inklusive USA. Israel, Iran og Irak ville være nogle af de sikreste lande i verden, hvis man skulle måle på denne groteske måde.

Ministerens ved godt, at man kan måle disse ting på et utal af måder. Man kan måle i forhold til bruttonationalproduktet, eller man kan måle i forhold til arealets størrelse for det land, der skal forsvares, så kommer canadierne i store vanskeligheder med deres forsvarsbudget. Og man kan måle på mange, mange andre måder.

Man kunne også prøve at se på den sikkerhedspolitiske situation, som et land indgår i, se på, om vi befinder os i en oprustnings- eller en nedrustningssituation, og hvilke muligheder der eksisterer. Men det ønsker ministeren af indlysende grunde ikke at gå ind i.

Både ministeren og den konservative ordfører, hr. Houe, mente, at debatten her var et forsøg på, som det blev udtrykt, at drive en kile ind imellem regeringen og Socialdemokratiet. Jeg vil sige: gid det var så vel, det ville vi da gerne i dette spørgsmål, men sagen er jo den, at det slet ikke er nødvendigt. Hvad vi har gjort med vores dagsordensforslag og med debatten i dag, er i virkeligheden ganske enkelt. Vi har studeret den analyse af situationen, som hr. Anker Jørgensen fremlagde den 7. december 1986, og fundet, at hr. Anker Jørgensen tilsyneladende – og det bekræftes også af debatten i dag – har ret: de borgerlige partier vil ikke støtte en pristalsreguleret nulløsning. Det står fast efter debatten i dag, efter at vi har lyttet til samtlige indlæg, og det står vel også fast i

den afstemning, vi skal have om den socialdemokratiske dagsorden.

På den anden side er det også klart, at partier som Det Radikale Venstre, SF og VS ønsker nedskæringer. Vi vil altså heller ikke positivt stemme for en nulløsning for forsvarret, og det var lige præcis den situation, hr. Anker Jørgensen beskæftigede sig med i sin kronik den 7. december 1986. Her slog hr. Anker Jørgensen nemlig fast, at hvis der var en sådan situation, så ville man til regeringen og de borgerlige partier sige, at et forlig var umuligt, såfremt man ikke accepterede den socialdemokratiske nulløsning, og et tilsvarende budskab ville man give til SF, og herefter ville man fremlægge den socialdemokratiske forsvarsbudgetramme til forhandling i folketingssalen.

Forsvarsministeren tager fejl, når han siger, at vi har fremlagt et dagsordensforslag, der skal konstatere, at der er flertal for en pristalsreguleret nulløsning her i Folketinget. Det er ikke det, der står i vores forslag. I vores forslag konstaterer vi, at der ikke er flertal for at sætte forsvarsudgifterne op og ej heller for at sætte dem ned. Men der er interessant nok den mulighed, at Socialdemokratiet gør det, som hr. Anker Jørgensen står så krystalklart fast på i sin kronik, nemlig lægger nulløsningen frem til forhandling i forbindelse med finansloven. Agter regeringen så at stemme dette forslag til forsvarsudgifter ned, eller vil regeringen i den situation sige: godt, vi må tage de forsvarsudgifter, vi kan få, og stemme for det socialdemokratiske forslag?

Det er klart, at hvis ministeren i sådan en situation siger: jamen så vil vi overhovedet ikke have noget forsvar, så stemmer vi imod Socialdemokratiets forslag, så er der ikke flertal for en nulløsning, men ellers er der faktisk flertal for en nulløsning og – i hvert fald så længe Folketinget er sammensat som nu – ikke flertal for noget andet. Det er det, vi i vores dagsorden konstaterer er konsekvensen af det klare synspunkt, som Socialdemokratiet har fremsat, og hvor man altså slår helt fast, at det for Socialdemokratiet er den eneste acceptable løsning. Jeg forstår, at den eneste for ministeren acceptable løsning er, at forsvarsudgifterne sættes i vejret, og derfor er det logisk, at vi får den situation, som hr. Anker Jørgensen forudså i december 1986.